

[Buchart Petersen.]

uro, der for øjeblikket er i DSB. Det er ikke rigtigt, at alle de, der er ansat i statens etater, er bange for at blive afskediget et år eller to frem i tiden. Det, det gælder om for os, er, at der skabes sikkerhed, således at folk er interesseret i at gøre et godt stykke arbejde. Vi skal lede længe efter en institution, der, som DSB gør det i dag, virker efter hensigten. Det er punktligt, det er præcist.

Det, jeg gerne vil spørge ministeren om i dag, er: vi ved, at vore ansatte får information — jeg læser den meget nøje hver evige eneste gang — men kan det ikke være sådan, at når der sker ting hen ad vejen, nøjagtig som i går, da svenskerne oplyste, at de nu vil bygge Øresundsbroen, så får man de ansatte med i planlægningen med det samme, således at de f. eks. ved, hvad der vil ske med Korsør, hvad vil der ske med Kalundborg herefter — for det bliver jo et nyt moment, der kommer ind i billedet — således at man har trivlsen og miljøet i orden på denne arbejdsplads?

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Det er lidt svært for mig at kommentere eksemplet med svenskerne, der vil bygge Øresundsbroen. Det er lidt svært at informere DSBs ansatte herom, al den stund deres minister først fik den samme oplysning i går.

Må jeg sige, at vi er fuldstændig enige om det mål, hr. Buchart Petersen nævner, nemlig at forøge trivlsen, trygheden og sikkerheden på de offentlige arbejdspladser, herunder DSB. Jeg bør måske nævne et forhold, som har givet anledning til en del af den diskussion, som jeg helt erkender har fundet sted, nemlig at en udstrakt åbenhed om planer og tanker indimellem kan have den bivirkning, at medarbejderne ønsker at kende resultaterne, før undersøgelserne knap er påbegyndt. Man bør her tænke på, at der ofte er tale om planlægningsarbejder, der fra start til gennemførelse kan løbe over flere år. Man kommer altså i dag ind på et langt tidligere tidspunkt i selve planlægningsfasen, hvor man måske tidligere både her og hisset først er kommet ind, når beslutningerne var ved at være truffet, og derfor foregår denne debat, som er gavnlige både for DSB og for samfundet, over en

langt længere periode, end det hidtil har været tilfældet.

Otto Mørch: Jeg beder formanden undskylde, det kan somme tider være lidt svært at komme ind i den nye forretningsordens former. Jeg ville gerne have været ind på et tidligere tidspunkt, men jeg tror alligevel, det kan lykkes for mig her at få konstateret, at det er lidt sent, man fra konservativt hold går ind i denne personaledebat inden for DSB. Det er jo først nu

Formanden: Man må normalt ikke diskutere med tidligere spørger.

Otto Mørch: Hr. formand, der kommer et spørgsmål som afrunding.

Formanden: Ja men ingen diskussion med tidligere spørger.

Otto Mørch: Jeg konstaterer altså blot, at da det var ekstraarbejderne, der stod for tur, var der ingen reaktion fra konservativ side.

Jeg vil gerne stille trafikministeren det konkrete spørgsmål, om der ikke nu findes en efterlønsordning for ikke-tjenestemandsansatte under DSB. Jeg har læst noget om det i bladene, men jeg ville gerne, om ministeren her ville redegøre for det.

Formanden: Jeg vil gerne over for den sidste spørger pointere, at diskussion med tidligere spørger ikke er tilladt, alene af den grund, at de ikke kan svare igen.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Ja, jeg skal ikke prøve at komme den første spørger til hjælp på indeværende tidspunkt.

Vi har netop i dag til behandling i finansudvalget et aktstykke, hvoraf det fremgår, at vi med en række af de organisationer, som jeg tror vi alle sammen er enige om bør drages med ind i disse overvejelser, har aftalt en efterlønsordning af et omfang og et indhold, som vistnok ikke tidligere har været kendt. Jeg kan gentage de pågældende organisationers standpunkt, at det rareste havde naturligvis været, at der ikke havde været tale om afskedigelser og dermed ikke